

המוגבלים

מחזה ישראלי חדש מאת גור קורן

משתתפים:

יורם טולדנו - טוביה ג'ורנו
ענת מגן-שבו - ורה ג'ורנו
יניב ביטון - צוראל ג'ורנו
אפרת בוימולד - אסתר
נדב נייטס - צהל
אורנה רוטברג - חמדה
יניב לוי - ינון

בימוי - גלעד קמחי

עיצוב תפאורה - לילי בן נחשון
עיצוב תלבושות - אולה שבצוב
מוסיקה - אמיר לקנר
עיצוב תאורה - קרן גרנק
עוזרת במאי - ענת נתנזון

טקסט "רומאו ווליה"
מאת וויליאם שייקספיר
תרגום ועיבוד: קשת לוי
עזרה בכתיבה: נופר הורוביץ

הצגה ראשונה: 17.9.2014
משך ההצגה:
כשעה וארבעים ללא הפסקה

דיקלה הדר - קשת לוי
אופיר וייל - כהנא
ליאור גרטי - נדיב
חי מאור - טיראן
אורטל אוחיון - נינה
אלעד חברוני - בודק בטחוני

משדה התעופה אל הבמה

בראש: "בטח שיבדוק, הרי אם הייתי רוצה להבריח סמים, אין דרך טובה יותר מלשים אותם על קבוצת ילדים תמימים שטסים לעשות הצגה בחו"ל?".

האירוע השני שהתרחש ביולי 2008 לא הכיל שום אבסורד אלא טרגיות גרידא: ניסיון התנקשות בחוף בת ים על רקע סכסוך בין משפחות פשע הוביל לירי באישה חפה מפשע: אישה שטיילה על החוף עם משפחה. כמעט ארבע שנים עברו תוך כדי שאני מבשל את החומרים האלה בראשי בלי שידעתי אפילו איך להתחיל לכתוב את המחזה. החיים נמשכו: סטטוסים השתנו, במובן האישי, המשפחתי, הבריאותי, הפסיכולוגי, המקצועי, מחזות אחרים נכתבו ובוימו, החלפתי עבודות, התארסתי... כפראפרזה על ג'ון לנן אוכל לומר על אותן שנים: "החיים זה מה שקרה לי בזמן שניסיתי לכתוב את 'המוגבלים'". אומנם באותה תקופה לא כתבתי שורה אחת של "המוגבלים" אבל החיים זימנו לי חוויות שבלעדיהן לא הייתי יכול להכיר את "המוגבלים" שלי: קיימתי עשרות הצגות ילדים בבתי ספר ומוסדות של חינוך מיוחד, ביימתי הצגה עם קבוצת נוער שבתוכה נער מיוחד, בעל לקות שכלית גבוהה, שרצה, והצליח, לשחק

הסיפור של המחזה בעצם בא מהביוגרפיה האישית שלי: לפני כמה שנים ההורים שלי שלחו אותי להרוג בן אדם שפחדנו שילשין עלינו למשטרה. אני הייתי בקונפליקט: מצד אחד, אם הוא יספר למשטרה מה שהוא יודע זה הסוף של המשפחה שלנו, מצד שני, מאד נלחצתי מזה שאני צריך לקחת חיים של בן אדם. אז מה שקרה זה... טוב, לצערי ההורים שלי לא עוסקים בפשע מאורגן אלא רפתנים כך שהייתי צריך להמציא את המחזה מדמיוני, אז אספר לכם איך באמת זה התחיל...

ביולי 2008 התרחשו שני האירועים העיקריים שהולידו את "המוגבלים".

הראשון: באותו יולי טסתי עם ההצגה "ליזיסטארטה", אותה ביימתי בתיאטרון נוער ירושלמי, לפסטיבל הצגות נוער שהתקיים במוסקבה. המתנתי בעמדת הבידוק הבטחוני בנתיב"ג עם עוד עשרה ילדים, כשלתפתי הבודק הבטחוני החל לפתוח את המארז הגדול שהכיל את התפאורה להצגה. לרגע כמעט אמרתי לו: "הי, מה אתה בודק? אתה לא רואה שזאת קבוצה של נערים תמימים שטסים לעשות הצגה בחו"ל?" ואז מחשבה אבסורדית, אך גם הגיונית באיזשהו אופן, קפצה לי

כמו כולם, ובעיקר: התחלתי לביים קבוצת תיאטרון של כבדי ראייה ועיוורים של עיריית רמת גן.

בינואר 2012 התחלתי ללמוד בבית הספר למחזאות של תיאטרון בית ליסין וסדנאות הבמה במטרה ברורה להוציא לאור ולכתוב סוף סוף, או לפחות את השורה הראשונה של המחזה הזה. עדנה מזי"א, מנחת הקורס שלי, ליוותה אותי בחודשים הראשונים של הכתיבה, עזרה לי להניח את היסודות למחזה, לא נתנה לי להתחיל לכתוב לפני שילדתי את 12 הדמויות, היא עזרה לי לבחור לאיזה כיוון לנסוע בצמתים הראשונים.

אחרי תום הקורס המשכתי להיפגש עם אבישי מילשטיין (שהוא גם הדרמטורג של בית ליסין, גם הדרמטורג של המחזה וגם איש מצחיק מאוד) בחדרי ההלבשה של בית ליסין. זה לא סקסי כמו שזה נשמע: אני הייתי בא מלא התלהבות אחרי שהרגשתי שפיצחתי משהו, אבישי היה מוצא חור חדש במחזה, ואני הייתי נשבע בלב שאני לא חוזר אליו יותר.

אחרי שנתיים של כתיבה, תיקונים, פגישות עם אבישי, דיכאונות, רחמים עצמיים, פגישות עם אבישי, חתונה, כתיבה, תיקונים (באיזה שלב פניתי לנופר הורביץ הנפלאה שתעזור לי לשכתב כי כבר לא יכולתי לפתוח את הקובץ של המחזה), עוד דכאונות, עוד שכתובים, אשתי הבינה שחיינו לא יהיו חיים עד שהמילה "סוף" לא תוקלד, היא נכנסה איתי לעובי הקורה ויחד סיימנו את המחזה (אני בתמורה אשטוף כלים עד יוני 2018 אבל אני לא מתחרט).

הגענו לקריאה הראשונה בבית ליסין. אם עקבתם אחרי הנסיבות שהביאו אותי לקריאה הזאת ודאי תבינו שהייתי מאד נרגש, לחוץ ועצבני. ישבתי ליד ציפי פינס, מנהלת התיאטרון, מול שולחן גדול עם 12 שחקנים. אני שומע לראשונה את הטקסטים שלי משוחקים, מדוברים ואפילו מצחיקים לפעמים, ותוך כדי אני מזכיר לעצמי לנשום

לפעמים. אני מתאהב בכל שחקן שמקריא נכון, מקלל את האמא של כל מי שמחריב לי את הטקסטים, אני שומע את השחקנים צוחקים אבל לא מאמין להם.

כמה חודשים אחרי זה. יום שלישי, לילה, רחוב סלמה, טלפון מציפי פינס: "ער?... החלטנו לחכות קצת עם עגנון, בקיץ מתחילים את 'המוגבלים'".

רציתי להגיד לה שאני מאוהב בה אבל נזכרתי ששנינו נשואים. אחרי הקריאה השניה ציפי, שהיתה מורתי למשחק לפני 14 שנה לימדה אותי שיעור יפה גם בכתיבה: "כמו ש rewriting is acting כך acting is rewriting" השיעור הזה לא היה תיאורטי בלבד, הוא יושם הלכה למעשה מאז שהמחזה נכנס לחזרות. עוד תודה גדולה אני חייב לציפי, על השידוך עם הפרטנר החשוב ביותר שלי והאחרון שעיצב את דמותו של המחזה לצורה בה הוא נראה היום: הבמאי גלעד קמחי. את גלעד הכרתי עוד מתקופת לימודיני בבית צבי. אחרי הטלפון מציפי ישבנו בבית קפה, הזכרנו אחד לשני את העבודות הבוסריות שעשינו לפני עשור, דיברנו על תיאטרון ועל החיים וזה היה כאילו היכרנו שנים (האמת שאנחנו באמת מכירים שנים), התחלנו לדבר על המחזה וראינו שאנחנו מדברים באותה שפה, צוחקים מאותם דברים, מתרגשים מאותם שחקנים, שנינו אוהבים סופים טובים ובעיקר... מאמינים שהבן אדם הוא טוב מיסודו.

עד שהגיע הקינוח, גלעד הגדיר את המחזה כ"אגדה מודרנית", ועוד לפני החשבון ידעתי שאחרי שנים של ציפייה המוגבלים שלי מצאו את האיש שיעלה אותם על הבמה.

גור קורן, המחזאי

בית ספר למחזאים

לשכתב, לשכתב, לשכתב, ולהבין שזאת תכלית ותוחלת המציאות המקצועית שבתוכה הוא יחיה - אדם כזה לא יוכל להצליח כמחזאי, לא יוכל לחזות בפרי עבודתו כשהוא מועלה בפני קהל, לא יוכל לטעום את התהילה הנגזרת מההצלחה, מחזאי הוא מומחה בדחיית סיפוקים.

אבל נחזור לרגע לתובנת הקונפליקט של טיראן: מה אומרת העובדה שהקונפליקט הוא יסוד הדרמה לגבי עבודתו הסדורה של המחזאי? זהו אינו עניין תיאורטי, או אינטלקטואלי, או פורמלי: כמו שהצייר מערבב צבעים, הפסל לש בחומר, כך המחזאי מערבב קונפליקטים - הקונפליקט הוא חומר הגלם שבאמצעותו הוא כותב. כלומר, שהמחזאי צריך, אמור ומחויב "לחוות" את הקונפליקט על מלוא השלכותיו תוך כדי תהליך הכתיבה, וזאת בשורה לגמרי לא קלה למי ששוגה בחלומות רומנטיים על תהילת המחזאי, כי אנשים נורמלים בדרך כלל, אלה שלא דנו את עצמם לגורל של מחזאי, עוברים לצד השני של הכביש כשהם נתקלים ברחוב בקונפליקט תועה - מחזאי הוא מומחה בסבל ארוך טווח.

הוא גם חייב לפצל את עצמו, המחזאי, כי בכתיבת הדיאלוג הוא חייב לסירוגין להיכנס לעורה של כל אחת מהדמויות שמקיימת את הדיאלוג. כלומר, המחזאי הוא לא רק אדם שנידון לדחיית סיפוקים כרונית, להקשבה לכל מיני אנשים תוך קיום דיאלוג איתם, לייסורי חוויה של קונפליקטים ממינים שונים - משלח ידו גם הופך אותו דה-פאקטו לסכיזופרן. אולי עכשיו כבר מתחילים להבין מדוע הכתיבה הדרמטית היא כל כך קשה, מייסרת ותובענית. ועוד לא נכנסנו בכלל לדיון בסוגיות של כשרון, השראה, סגנון ודימיון, או אם יש למחזאי בכלל מה להגיד.

אם אחרי כל זה, הכותב הצעיר והמוכשר בכל זאת יחליט להצטרף לבית הספר למחזאים שהקמנו, הוא יגלה בו לא רק קבוצת תמיכה לסבלותיו, אלא גם סדנה שיטתית להקניית כלים וצורת מחשבה שיאפשרו לו לחוות את העולם בדרך הייחודית שמחזאים רואים אותו. וכשיוצא לנו מחזאי כמו גור קורן, עם מחזה כמו "המוגבלים", אנחנו מתחילים להיות גאים בפירות מאמציו.

אבישי מילשטיין, דרמטורג התיאטרון

באחד הרגעים המשעשעים שבמחזה "המוגבלים" מאת גור קורן מגיע טיראן, שומר הראש של ראש משפחות הפשע ג'ורנו, לתובנה מאלפת בקשר לתיאטרון: "למה אנשים שונאים את התיאטרון?" הוא ספק שואל, ספק הוגה בקול אחרי שהוא כבר לגמרי נשבה בקסמה של האמנות העתיקה הזאת. "כי התיאטרון אוהב קונפליקטים. ובני האדם שונאים קונפליקטים. בגלל זה בני האדם שונאים את התיאטרון". סביר להניח שאת התובנה הספק משעשעת, ספק עמוקה הזאת, הפנים גור קורן, המחזאי הצעיר, באחת מהפגישות הסיזיפיות איתי, או עם עמיתי בבית הספר למחזאים שאנו מקיימים כבר שלוש שנים בתיאטרון בית ליסין (בשיתוף עם סדנאות הבמה), בניסיון להבין מדוע כל כך קשה - לו ובכלל - לכתוב מחזה. שלא לומר, מחזה טוב.

המחשבה הרומנטית משהו, המשותפת לרבים, אודות המחזאי המיוסר, היושב לילות כימים באיזו עליית גג מבודדת לאור עששית, ממלא עמודים של טקסט בכתב יד יצירתי, אורזם במעטפה, מלקק את הדבק, שולח לתיאטרון ונכנס לפאזה של צפייה מתוחה לכך שמישהו מהתיאטרון ירים לו טלפון ויאמר לו: "דידי, המחזה שלך מקסים. הוא התקבל. ואגב, אתה גאון" - אם כן, המחשבה הזאת היא כל כך בלתי מציאותית, שקשה בכלל להבין איך, מתי ועל ידי מי נוצרה. בכל הפרקטיקה רבת השנים שלי כקורא מחזות מקצועי ומיומן, כשאלפי מחזות של מחזאים המשתוקקים כי יגלו אותם עברו תחת ידי, מעולם לא ביצעתי כזאת שיחה, או נתקלתי בקיומה. בפעמים הנדירות שאני כן מרים טלפון למחזאי אלמוני שיש לו בדל של פוטנציאל, אני נשמע לגמרי אחרת: "קראתי את המחזה שלך. אני חושב שיש כאן פוטנציאל. בוא נכיר אחד את השני, נדבר, נראה אם אתה מוכן לדיאלוג. אולי אולי יצא מזה משהו".

תיאטרון היא אמנות הדיאלוג - לא רק המחזות הכתובים נכתבים בעמודי טקסט המחולקים לדיאלוג - כל שלב ביצירה התיאטרונית הארוכה, מהרעיון הראשוני ועד לתשואות (או שריקות הבוז) שלאחר הפרמיירה, מחייב דיאלוג מפורט וגלוי: הבמאי מקיים דיאלוג עם התפאורן, עם יוצרי ההצגה, עם השחקנים בחזרות, שמקיימים מצידם דיאלוג בינם לבין עצמם, עד שהמסך עולה וכולם נכנסים לדיאלוג סמוי ומרתק עם הקהל, שגם הוא לוקח את תובנותיו מההצגה ומקיים אודותם דיאלוג בהמשך, בינו לבין עצמו. אם כולם נוהגים כך, קל וחומר שגם המחזאי, שרוי רוב הזמן ב-Mode של דיאלוג, תוך שהוא כותב ומשכתב ושוב משכתב את הדיאלוגים שייצרו את שרשרת הדיאלוגים הבא. אדם שלא יכול להימצא בעמדת דיאלוג: לשכנע, לקבל ביקורת, להסביר את עצמו, להבין את הסתייגויות הזולת, לקבל ביקורת, להפנים ביקורת, לשנות,

המוגבלות שלי

אני משער שהסיבה העיקרית שנמשכתי למחזה הזה, אבל גם חששתי ממנו, היתה מאוד אישית. אחותי הגדולה נולדה עם ליקוי שכלי קל, חיים שלמים של היכרות איתה ואהבה כל כך גדולה נתנו לי תחושת שליחות ואחריות לשמור על הדמויות היקרות האלה.

זה היה קיץ קשה: עשינו חזרות תוך כדי אזעקות, ריצות למרחבים מוגנים ודיווחים על חללים, ולא הייתי עובר אותו בלי המשפחה האמנותית שלי: המעצבים והיוצרים לילי, קרן, אמיר ואולה ו-12 השחקנים היצירתיים שלי. תודה לכם על הזכות והכבוד ליצור איתכם.

אני מסתכל היום על כל התקופה הזאת, אני מריח את קו הגמר, עוד מעט ייכנס הקהל, עוד שניה "בימת החלומות" יעלו על המטוס למקדוניה ואני חושב... "מה היה קורה אם הייתי מביים את עגנון הקיץ, כמו שתכננתי?" אבל כנראה שלא יכולתי אחרת... גם לי יש את המוגבלות שלי.

גלעד קמחי, הבמאי

"המוגבלים" מציב בפני הבמאי שלו שני סוגים של אתגר. הראשון, והקונבנציונלי יותר, הוא להבין, להצדיק ובעיקר להמציא את הוראות הבימוי שלו או חוסר הוראות הבימוי שלו (בסצנת "החזרה הגנרלית" לדוגמה, כתוב במחזה רק הטקסט של "רומאו ויוליה" ולא את הדברים החשובים באמת: מה קורה כשבעלי מוגבלויות משחקים מול קהל בפעם הראשונה... עכשיו לך תמציא את זה), האתגר השני שהמחזה מציב בפני הבמאי הוא גדול ומסוכן הרבה יותר: האופן בו מוצגות דמויות המוגבלים. הסכנה שהקהל יחשוב שהבדיחה היא על חשבון אנשים בעלי מוגבלויות פיזיות ומנטליות היא סכנה אמיתית עבורנו, לא רק כתיאטרון אלא בעיקר כבני אדם. ומכאן התחוורה לי המטרה הראשונה שלי כבמאי - להגיע לדמויות עגולות, אמינות, מלאות אנושיות, שאני אוהב אותן מצד אחד, ולא אפחד לצחוק איתן מצד שני, והמטרה הזו היא שהובילה אותי לשלב הראשון של החזרות. השקעתי זמן כפול מהרגיל להכרת הדמויות, אימפרוביזציות על היחסים ביניהן, כתיבת ביוגרפיות לדמויות, ביקור בהוסטלים של אנשים בעלי צרכים מיוחדים וקבוצת תיאטרון של כבדי ראייה ועיוורים (וגם עזרה ממקור בלתי צפוי הגיעה על ידי שני שחקנים מהקאסט שעובדים עם חירשים ומדברים את שפת הסימנים).

(הרמה להנחתה למבקרים: "חבל שהוא לא עשה את עגנון") והזכרתי לעצמי... "אני הולך לעשות את 'שירה'". הלכתי, בלי התחייבות, לפגישה עם גור. שתינו, צחקנו, דיברנו על הרבה דברים: על המחזה, על הדמויות, על זה שהבן אדם בבסיסו הוא טוב, על קיטש, על סופים טובים ועל זכרונות מבית צבי. נפרדנו והייתי בטוח שזה יהיה ממש כיף לבלות את הקיץ עם המחזה הזה אבל... אני לא יודע... הלכתי לקריאה נוספת של המחזה בבית ליסין, שוב בלי התחייבות, השחקנים ישבו ליד השולחן הגדול והקריאו ובלי ששמתי לב התחלתי לביים אותם. בהתחלה רק בראש שלי ואחרי זה בקול ("חברה, בואו ננסה להקריא את זה בקצב אחר עכשיו"), בסוף הקריאה כבר דיברתי עם גור על אופציה לסוף אחר למחזה ומבלי ששמתי לב... הפכתי להיות הבמאי של "המוגבלים".

"המוגבלים" שכב אצלי במייל לא מעט זמן. שמעתי על מחזה של גור קורן (שלמד שנתיים מעלי בבית צבי ולנצח כנראה יתווג אצלי כ"גימליסט"), שהצחק מאודי! בקריאה ראשונה בתיאטרון בית ליסין, אבל החיים משכו למקום אחר. ציפי פינס ביקשה ממני לקרוא את המחזה, וכשהיא מבקשת אני לא מסרב. אז חיכיתי להזדמנות שענת (עוזרת הבמאי שלי, יד ימיני, שמאלי ושאר האיברים) תבוא אלי, ויחד ישבנו לקרוא את המחזה, כשאנחנו מקריאים את כל הדמויות השונות. חוץ מזה שצחקנו הרבה, הופתעתי מהאומץ של המחזאי (מצחק אותי לקרוא לגור "המחזאי" אך זאת האמת) לכתוב קומדיה שהולכת על הגבול המסוכן של הפוליטיקלי קורקט. משהו בחומר הזה מאוד משך אותי: אף פעם לא עשיתי קומדיה מהסוג הזה אבל הייתי צריך להתחיל לביים מחזה אחר, ע"פ סיפור של עגנון

המורכב

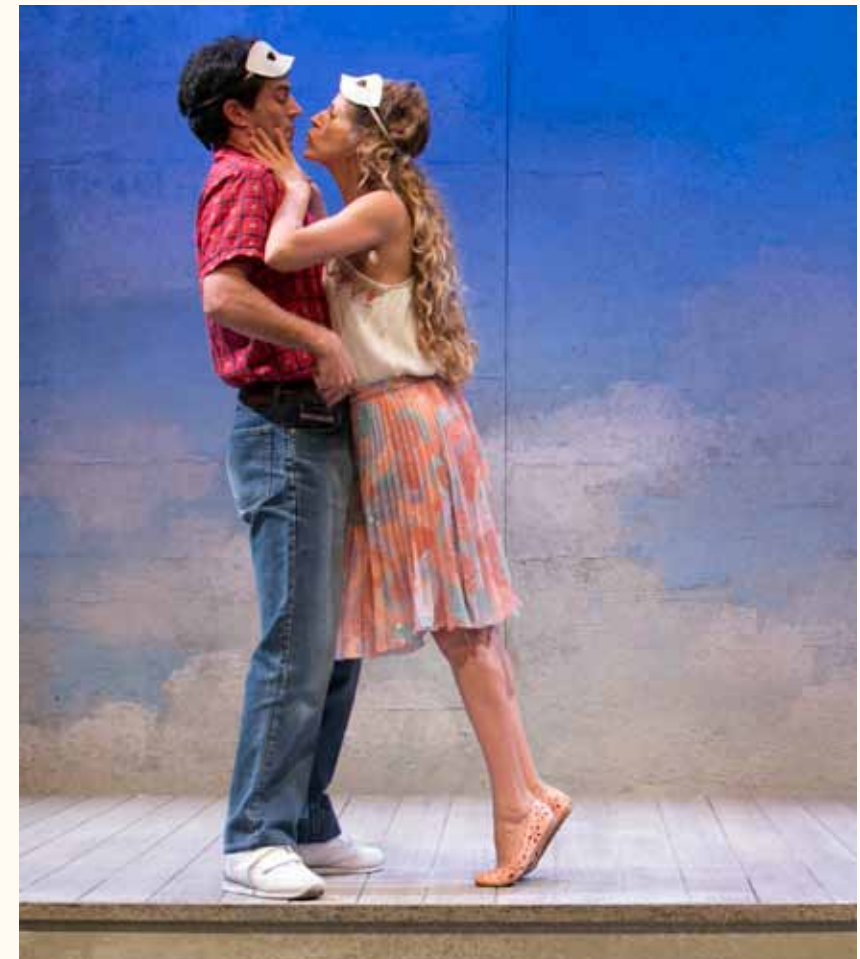

תיאטרון קהילתי

הסיפור האמיתי במרחב הבדיוני

פרקטיקת התיאטרון הקהילתי מתאפיינת בניסיון של הבמאי ושל המשתתפים שהם שחקנים-יוצרים, לראות כל "שחקן" כאינדיבידואל ובכך להטמיע עולם ערכי שמתבונן בכל אדם כיחיד בעל ערך. באותו האופן שבו התיאטרון הקהילתי מציב מראה בפני החברה, כך גם בהצגה "המוגבלים" שהיה לי העונג לצפות בה, קבוצת שחקנים המתויגת "מוגבלים" ואף מצוינת ככזאת בהוראות הבימוי הופכים לעיני הצופה לבעלי סגולות ייחודיות, חכמים, רגישים ושובי לב בזכות עבודת המשחק הרגישה והטיפול העדין בנושא מצד צוות היוצרים.

עקרונות התיאטרון הקהילתי שנוסחו בשנות השבעים של המאה העשרים, ביקשו לתת קול ובמה לאלו שקולם אינו נשמע, אלו שכוננו אז "ישראל השנייה". התיאטרון הקהילתי בארץ ובעולם התפתח והגיב לשינויים בחברה שעברה מהתמקדות בצרכי הכלל להיענות לצרכי האינדיבידואל, והושפע גם מזרמים אקטיביסטים, אסתטיים וטיפוליים באמנויות. הגרעין המהותי המהווה אבן דרך ליצורי תיאטרון בקהילה הוא שמירה על האוטנטיות של האמירה, כבודם של המבצעים וזכותם על הנכס התרבותי שבסיפורי החיים שלהם.

תיאטרון קהילתי עוסק בטרנספורמציה, בחתירה לשינוי, במעבר ממצב נתון למצב תודעתי, קהילתי, חברתי משופר, הטרנספורמציה מושגת כתוצאה של דיאלוג ועימות במרחב המשחקי, של המשתתפים בינם לבין עצמם בתהליך החיפוש והיצירה ושל השחקנים עם הקהל במעמד הפומבי, ההצגה. בשונה מהתיאטרון הקונבנציונאלי, בתיאטרון הקהילתי המבצע קרוב אצל עצמו, הוא מגלם דמות אוטנטית שלו, של חבר בקהילה או דמות שהינה בחירה מטפורית שהוא מבין ובקיא באיכויותיה. התשוקה של השחקן-יוצר להביע אמירה כוחה לחולל טרנספורמציה אצל הצופה.

הצפייה ב"המוגבלים" מאפשרת לחוש את הקרבה והאהבה של צוות היוצרים לדמויות המגולמות והצופה מעורב בחוויה שיש בה אמת לא רק אמנותית אלא גם חברתית. השימוש המעודן בהומור, מאפשר את שבירת מחסום הקבלה של ה"אחר" תוך שמירה על כבודו וכך נוצר מעין תיאטרון קהילתי רפרטוארי שמייצר חוויה ריגושית כנה גם אצל הצופה הביקורתי והציני.

המחזה "המוגבלים" המפגיש בין שני סטריאוטיפים מתויגים, עבריינים ומוגבלים, מדמה באופן מסוים את מה שאני מכנה מפגש בין "אחרים" מקוטבים במרחב התיאטרוני. הפעילות הדומתית במרחב המשמש "שטח מפורז", מאיצה תהליך של פירוק הדימוי הסטריאוטיפי שמגדיר את המפגש. התוצאה היא שהמשתתפים ב"משחק" במרחב היצירתי, מגדירים מחדש את הדימוי העצמי שלהם וגם את תפיסת ה"אחר". תהליכים אלה מתרחשים תוך

רכישת "תווית" חדשה של "שחקנים-יוצרים" המעניקה למשתתפים המקוטבים - מעמד שוויוני. בתהליך הצפייה ב"המוגבלים" ניכר כי התשוקה של המחזאי, הבמאי ובעיקר השחקנים במשחקם המרגש והאוטנטי מטשטשים את ה"תוויות" ומקיימים את הוויית ה"שטח המפורז", בו הצופה מוותר על הביקורתיות כלפי הדמויות ומקבל את כולן כבני אדם. לסיכום, כוחו של התיאטרון הקהילתי נעוץ בפוטנציאל לשינוי אישי, חברתי ופוליטי, מעבר ממצב "א" למצב משופר "ב", זהו הכוח של הפעולה הדומתית במרחב כפי שהיא נחווית בתהליך קבוצתי-קהילתי. מעל לכל, הטיפול בסטריאוטיפ בתיאטרון הקהילתי נועד לחדד את הרגישות כלפי הזולת אצל היחיד, בקבוצה ובקהילה. וכך, למרות היכרותי רבת השנים בעבודת תיאטרון עם אסירים, מוגבלים נפשית ושכלית, עיוורים וחרשים, גם אני הרגשתי שההצגה שמשה תזכורת לרגישות שעלינו לגלות כלפי האחר.

ד"ר פיטר הריס, חוקר ויוצר בינלאומי בתחום התיאטרון הקהילתי, ראש המגמה לתיאטרון חינוכי-קהילתי במכללה האקדמית גליל מערבי ומרצה בחוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת תל אביב.

אולה שבצוב - עיצוב תלבושות

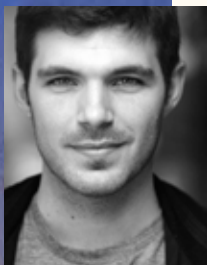
בוגרת אוניברסיטת תל-אביב לעיצוב במה. בין ההצגות שלהן עיצבה תלבושות - בתיאטרון באר שבע: קן הקוקיה, החולה המדומה. בתיאטרון בית ליסין: חלום של לילה בלב קיץ, משחק ילדים, אביב מתעורר, מנדרגולה, הקוסם מארץ עוץ, מקסי ואני, 33 וריאציות, משאלה אחת ימינה, המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה. בתיאטרון הקאמרי: סיראנו דה ברז'ראק. בתיאטרון אורנה פורת: ריקוד משפחתי, הקסם של אורנה, פרח הלב של ריקדינא. תפאורה לתל-אביב שלי, מוסיקה מדברת. בתיאטרון ארצי לנוער: ססגוניה, וגר זאב עם כבש. בתיאטרון ירושלים: מסע בין הקלעים. בצוותא: היי יפה. תמונה: תפאורה להתיבה. בתיאטרון האוניברסיטה: רומאו ויוליה, אנטיגונה. בפסטיבל עכו - מיצגים: אובאים, נלך לרקוד. בתיאטרון הסמטה: אגף 6. בתיאטרון גשר: יונה נער. זוכת מלגה קרן תרבות אמריקה ישראל 2001-2004. זוכת פרס קיפוד הזהב על עיצוב תלבושות קברט היי יפה (2007). זוכת פרס התיאטרון הישראלי על עיצוב תלבושות לחלום של לילה בלב קיץ (2009) מנדרגולה (2011).

אמיר לקנר - מוסיקה

בוגר תיכון לאמנויות "תלמה ילין" במגמה למוסיקה, זוכה פרס הצטיינות על הישגיו הלימודיים. בוגר להקה צבאית. נגן פסנתר, סקסופון וחליל צד. הלחין מוסיקה מקורית להצגות - בתיאטרון בית ליסין: מנדרגולה, אמא מאוהבת, המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה, פינקו (בשיתוף ת. ארצי), שבטים. בית ליסין בשיתוף המדיטק: הקוסם מארץ עוץ, המלאך. בתיאטרון הקאמרי: סיראנו דה ברז'ראק. תיאטרון ארצי לנוער: והילד הזה הוא אני. תיאטרון הספריה: הדג גאבלר, בית-בבות. תיאטרון הנפש: אני אתגבר. בטלוויזיה: רחוב סומסום, כח הקצב, ערוץ הופ. בין עבודותיו כמעבד מוסיקלי - בתיאטרון בית ליסין: משאלה אחת ימינה, אחים בדם, אביב מתעורר, חלום של לילה בלב קיץ, ברודווי פינת פרישמן, תמונות יפואיות, משחק ילדים חברות הכי טובות (בשיתוף הקאמרי). בתיאטרון הבימה: בראבו - שרים, הקומקום והמטאטא. שנגחאי, סין: זורו - המחזמר. יורם לווינשטיין: שיקגו. תיאטרון הספריה: שורת המקלה, מצחיקונת, חתולים, ג'קיל והייד, איך להצליח בעסקים מבלי להתאמץ. זוכה פרס היוצר המבטיח - פסטיבל "פותרים במה" 2008 - תיאטרון בית ליסין. זוכה פרס באדיבות שרגא בר - תיאטרון הבימה.

קרן גרנק - עיצוב תאורה

בוגרת המגמה לעיצוב בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. עיצבה תאורה להצגות רבות, ביניהן - בתיאטרון הקאמרי: בעל המופת, רומאו ויוליה, האריסטוקרטים, לילה לא שקט, לעוף מכאן, הבדלה, אמדיאוס, תרה, אוי אלוהים, הגיל הנכון לאהבה, היה או לא היה, זה הים הגדול, מוות של סוכן, יומן חוף בריטון, באדהיים, האב, שמנה, לילה טוב אמא, פלונטר, צחוק של עכברוש, המלט, דמוקרטיה, הם יורים גם בסוסים, מקבת, סיראנו דה ברז'ראק, דבר מצחיק קרה, דג מוסר, חברים של חברים, אלקטרה, הפושעים החדשים, תעלת בלאומליך. בתיאטרון הבימה: ביקור הגברת הזקנה, כתם לידה, נודניק, הלהקה, שלמה המלך ושלמי הסנדלר, טיפס, כתר בראש, 8 נשים, טקסי, אליס בארץ הפלאות, צורה לאהבה, מוריס שימל (בשיתוף תיאטרון חיפה), רעל ותחרה, החולה היהודי, ליזיסטרטה, גברתי הנאוה. בתיאטרון חיפה: מי דואג לילד, בית ספר לנשים (בשיתוף הקאמרי). בתיאטרון באר שבע: סובני, בוגד, איזבלה, תשל'ך, ג'ייפס, הימים הכי טובים, פרח השכונות, איזה יופי. בתיאטרון בית ליסין: מנדרגולה, אהבה זה לא הכל, הבנאליות של האהבה, אקווס, עלמה ורות, מייק, האגם המוזהב, איש הגשם, הדבר האמיתי, רק אתמול נולדה, מכולת (בשיתוף הקאמרי). סוסים על כביש גהה, אז בפראק, עובד בשביל שניים, המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה, טרטיף. זוכת פרס התיאטרון הישראלי על עיצוב התאורה להמלט (2005) ומקבת (2014).

גור קורן - מחזה

בוגר בית הספר לאמנויות הבמה, בית צבי במגמת בימוי ומשחק, 2002. בתיאטרון גשר: כתב ושיחק בהצגה חמישה קילו סוכר. המחזה השתתף בפסטיבל NEW WRITING בלונדון. עיבד את ספרו של יהושע קנז בין לילה ובין שחר. כתיבה ובימוי: לירות בראש, שרון סמו הרוצח, אני ונפשי, מחזה ליום המשפחה, עדות שקר. עיבד לעברית את המחזות: מוסריותה של גבי דולסקי, קפיטן קארגיז, שחף, העצים מתים זקופים, הטרילוגיה הבלגרית, השודד, האחים קראמזוב, היום חג, בשפל. כתיבת מחזות לילדים ולנוער: המסע לארץ הקופים, הנסיכה והעדשה, שלא יהיה עצוב. ביים בבתי ספר למשחק: הרובע העתיק, צייד המכשפות, העצים מתים זקופים, הצל, כוכבים עם שחר, קיץ אחרון, פאניקות קטנות, שלושה חברים, יום גג, בפסגה, האשליה, חברות הכי טובות, לך לך מארץ. ביים את הלוויה חורפית מאת חנוך לוין, פרויקט ייחודי של תלמידים למשחק עם אנשים כבדי ראייה - מרש"ל, רמת גן. מורה למשחק לנוער ובמרכז לעיוור וכבדי ראייה - מרש"ל, רמת גן.

גלעד קמחי - בימוי

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי. במאי, שחקן וכוריאוגרף. ראש קבוצת הצעירים של תיאטרון בית ליסין. בתיאטרון בית ליסין: בימוי וכוריאוגרפיה לחלום של לילה בלב קיץ, ברודווי פינת פרישמן - זוכה פרס "הבמאי המצטיין" במסגרת פסטיבל "פותרים במה" 9, פסטיבל בית ליסין למחזאות ישראלית, משחק ילדים, אביב מתעורר, אמא מאוהבת, מנדרגולה, הקוסם מארץ עוץ (בשיתוף המדיטק), אחים בדם, משאלה אחת ימינה, חברות הכי טובות (בשיתוף הקאמרי), פינקו (בשיתוף ת. ארצי), המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה. כוריאוגרפיה לתמונות יפואיות - זוכה פרס "היוצר המצטיין" בפסטיבל "פותרים במה" 10, המלאך. בתיאטרון הקאמרי: סיראנו דה ברז'ראק. במדיטק חולון: בימוי לסוד הגן הנעלם, בגדי המלך החדשים. בתיאטרון ארצי: כוריאוגרפיה לססגוניה ונולדתי לחלום - פרס הכוריאוגרף לשנת 2008. בימוי וכוריאוגרפיה, הילד הזה הוא אני, וגר זאב עם כבש. בית היוצר והתוכן: טיף וטף. בטלוויזיה: עולים כיתה, בית ספר למוסיקה. זכה במלגה מטעם אלי לאון ובמלגה ע"ש בני גאון. זוכה פרס התיאטרון על כוריאוגרפיה לאביב מתעורר (2010) ולמנדרגולה (2011). זוכה פרס התיאטרון - במאי השנה על סיראנו דה ברז'ראק (2014).

לילי בן נחשון - עיצוב תפאורה

בוגרת לימודי אמנות בבצלאל ולימודי עיצוב תפאורה ב-Motley, לונדון. בין ההצגות שעיצבה לאחרונה - בתיאטרון הקאמרי: כולם רוצים לחיות, הילכו שניים יחדיו, סכינים ותרנגולות, הנפש הטובה מסצואן, הרטיט את ליבי, שמנה, הכתובה, עקר בית. תיאטרון הקאמרי בשיתוף תיאטרון חיפה: בית ספר לנשים, כולם היו בני, שגעון באופרה, ימי שלישי עם מורי, שמו הולך לפניו. בתיאטרון חיפה: אנשים קשים, מי דואג לילד, תש"ח, המקום ממנו באתי, אמא מלכה, סיפור פשוט, המכוער, הצמא והרעב, סוחרי גומי. בתיאטרון בית ליסין: סיפור ישן-חדש. בתיאטרון הבימה: עת דודים, ליזיסטרטה, ביקור הגברת, מונוגמיה, מוריס שימל (בשיתוף ת.חיפה), השחף, אלינג, תמונות מחיי נישואין, הכבש ה-16, משפחה, חתול רחוב, אמבטיה מיטה פארק, הסרפד של השכן. בתיאטרון החאן: בידרמן והמבעירים. תאורנה פורת: הברזון המכוער (פרס עיצוב התפאורה 2012), פצפונות ואנטון, יש ילדים זיג זג, צבעים בחול, (פרס עיצוב התפאורה 2007), ליצן החצר, מדיטק: אריה הספריה, לב של מלך, הקץ של העץ (פרס עיצוב התפאורה 2009), אבטיח. התיאטרון הערבי עברי: התקווה - אינסטיינן. הקאמריה הישראלית: חיים גורי: עיצוב במה ווידאו.

יורם טולדנו - טוביה ג'ורנו

בוגר בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי, 1996. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: אבודים ביונקרס, סינית אני מדברת אליך, החולה ההודי, קפה ערבה, דולפינים, פרינסס מרי 7, ולנטינו, נדל"ן, סוסים על כביש גהה, המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה. בתיאטרון באר שבע: הפסנתר של ברתה, גייפס. בתיאטרון הספריה: כובע מלא גשם, הנרי הרביעי, דרך החופש, מעגל הגיר הקווקאזי, גג שקוף. בתיאטרון חיפה: תשובה, ארתור או, להיות או לא להיות, אותלו, גבולות, המלט, רומיאו ויוליה, שלום ולא להתראות, אימפרו, אמנות המשחק, יתוש בראש, רומבטיק, דודתו של צ'ארלי, בנות עובדות. בתיאטרון תמונה: מועדון הקופים הירוקים. בטלוויזיה: סיבת המוות רצח, שלושה, המכון, ספי, תיק סגור, חדר מלחמה, תמרות עשן, טקסי דרייבר, חטופים. בקולנוע: שלוש אמהות, חמש שעות מפריז, אדם בן כלב, אנשים כתומים, ועוד.

ענת מגן-שבו - ורה ג'ורנו

בוגרת בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי, 1998. שירתה בצבא בצוות הוווי ובדודור. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון בית ליסין: עשו עליך פעם סרט, מקווה, החולה ההודי, קפה ערבה, אמה מאוהבת, מדליה להארי. בתיאטרון באר שבע: כשאת אומרת לא. מופע בידור: רותם וענת. בהפקה פרטית: מוריס אישית וזאת שאיתו. בטלוויזיה: אחד העם אחד, אחד העם 101, דומינו, יאיר לפיד, קיפודים, הדיפלומטים, השיר שלנו, מה אכפת לציפור, בצפר, די הוליווד, החברים של נאור. זוכת פרס התיאטרון - השחקנית המבטיחה לשנת 2003 על תפקידה במקווה.

יניב ביטון - צוריאל ג'ורנו

בוגר בית ספר לאמנויות הבמה בית צבי, 2004. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון הספריה: מותו של אנרכיסט מפקפק, בתיאטרון הקאמרי: סיראנו דה ברז'ראק, פופר, קומדיה של טעויות, משרתם של שני אדונים, כסף עובר ושווא, ע' 17, יתוש בראש, רוזנקרנץ וגילדנשטרן מתים, פלונטר, המלט. בתיאטרון צוותא: הגדוד העברי. בתיאטרון בית ציוני אמריקה: דרך גרין. בטלוויזיה: היהודים באים, הבורר, הקלמרים, צחוק מעבודה, בובה של מדינה, ניו יורק, אלנבי, נבחרת ישראל בטלוויזיה, קאמבק, פולישוק, החברים של נאור. בקולנוע: שושנה חלוץ מרכזי, הזמן שנותר, עץ לימון.

אפרת בוימולד - אסתר

שירתה בתיאטרון צה"ל, 1998. להקה צבאית, 2000. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון בית ליסין: יומנים, מקווה, התאונה, קפה ערבה. בתיאטרון חיפה: פיגמליון. בתיאטרון הבימה: החתונה, שעה יפה ליונה. בתיאטרון באר שבע: שחק אותה סם. בהפקות פרטיות: פיתר פן, פסטיגל, ספיד, גלגלי הקסם. בתיאטרון: יוהדי, זקן, בלונדינית - הצגת יחיד. בטלוויזיה: משפחה וחצי, 2 דקות מפראדיס, משחק החיים, השיר שלנו, אפידורל, אינגלה, לא הבטחתי לך, רביעיית רן, די הוליווד, קצר משפחתי, הישראליים, המלון. בקולנוע: פובידיליה, כלבת, רווקה פלוס.

נדב נייטס - צהל

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב, 2009. למד בבית הספר לאמנויות הבמה בית צבי. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: אחים בדם, משאלה אחת ימינה, הקוסם מארץ עוז (בשיתוף המדיטק), פינוקי (בשיתוף ת. הארצי), המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה. בתיאטרון הקאמרי: משחקים בחצר האחורית, רומיאו ויוליה. בתיאטרון תמונה: אדם גייטס, דיוקן של ציפור. בתיאטרון הסמטה: הערב אדיפוס. בתיאטרון העברי: שרופים. בתיאטרון הספריה: תחת שמי פריז, שרים סינטרה וחברים. בקולנוע וטלוויזיה: שבע דקות בן עדן, אלנבי. זוכה פרס התיאטרון 2011 - השחקן המבטיח על תפקידו באחים בדם. זכה במלגה מטעם אלי ליואן.

יניב לוי - ינון

בוגר הסטודיו למשחק בהנהלת יורם לוינשטיין. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: פילומנה, נערי ההיסטוריה, מייק, אקווס, חלום של לילה בלב קיץ, תמונות יפואיות, משחק ילדים, אביב מתעורר, מכולת (בשיתוף הקאמרי), משאלה אחת ימינה, המלאך והקוסם מארץ עוז (בשיתוף המדיטק), פינוקי (בשיתוף ת. ארצי). הפקות הסטודיו למשחק יורם לוינשטיין: מקבת, שלושה הוצמך, רחוב, פריקס, הטיוול למרכז כדור הארץ. בצוותא: מלחמה - אופרת רוק, המופע של זוכביצקי, אגדה בחייו. פסטיבל עכו: נסיכות וחיילים. במדיטק: אמה אמרה לי דני, אליפים, המאוהב מכתה ו. בטלוויזיה: מיכאלה, מיסטר מותק, משחק החיים, בנות הזהב. הלחין ועיבד מוסיקה להפקות הבאות: בעל זבוב, נוף ילדות, סיפור אהבה ארץ ישראל, אוזו ומוז, המופע של זוכביצקי.

אורנה רוטברג - חמדה

בוגרת מצטיינת של בית הספר לאומנויות הבמה בית-צבי, השתלמה בבית הספר למוזיקה ודרמה גילדהול שבלונדון. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון הבימה: גן הדובדבנים, גן ריקי, הנפש הטובה מסצ'ואן, השושנה המקועקעת, רוקדים בלונדון, חשיבותה של רצינות, קוקוריקו, החייל האמיץ שווייך, הסרפד של השכן, המכשפה, שמונה נשים, מניין נשים, תקופת הסתגלות, החתונה טיקוצ'ין, בת-ים, כתם לידה, משוגעת. בתיאטרון בית ליסין: מצעד המלאכים, שיינדלה, קיר זכוכית. בתיאטרון באר שבע: חבלי משיח. בתיאטרון היידישפיל: מירלה אפרת. בתיאטרון החאן: אגדת חורף, נופלים בפח, אילומינטוס המלך, אובו. בתיאטרון הקאמרי: הקברט הסאטירי היי רימונה. מחזות הזמר: זעקי ארץ אהובה, גימפל תם, הלהקה, מרי-לו, הברוזון, בין הצילצולים, הדבורה מאיה, ספינת החלומות. פסטיבל תיאטרונטו: הצגת היחיד ג'ינס ג'ולפין. בתיאטרון תמונה: צמר. קברט יחיד: געפילטע פיש הועלה בתיאטרון הבימה והופיע באירופה. בקולנוע: בנות של אסי דיין, להציל את תקווה, מעשייה אורבנית. בטלוויזיה: החיים זה לא הכל, נייס גיא, אמאליה, שבתות וחגים, שאול, המכתב שהגיע בזמן. הצגת הבידור: ציצים. מה שקרה ביער - זוכת פסטיבל הצגות ילדים בחיפה. זוכת הפרס ע"ש צבי קליה.

דיקלה הדר - קשת לוי

בוגרת תיכון לאמנויות תלמה ילין ובית הספר לאמנויות הבמה בית צבי, 2006. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון בית ליסין: זיסעלע, ברודווי פינת פרישמן, חלום של לילה בלב קיץ, תמונות יפואיות, אביב מתעורר, משחק ילדים, מנדרגולה, אמה מאוהבת, מקסי ואני, מימונה, הקוסם מארץ עוז (בשיתוף המדיטק), אחים בדם, פינוקי (בשיתוף תיאטרון ארצי), עובד בשביל שניים, משאלה אחת ימינה, חברות הכי טובות. בצוותא: אצל הרננדו במרתף. בתיאטרון הקאמרי: הנפש הטובה מסצ'ואן, סלאח שבתי, כנר על הגג, לרציניים בלבד. משתתפת באנסמבל הגדוד העברי.

אופיר וייל - כהנא

בוגר ביה"ס הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי, 2006. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון הספריה: טירונות, ינטל, תשוקה, יעקבי ולינדנל. בתיאטרון הסמטה: זעמו הגדול של פיליפ הוץ. קבוצת מיכאלי (ZOA): ביגמיסט. בתיאטרון בית ליסין: חלום של לילה בלב קיץ, תמונות יפואיות, המלאך (בשיתוף המדיטק), שיינדלה, מכולת (בשיתוף הקאמרי). מנדרגולה. בתיאטרון אורנה פורת: מסך הברזל, מעלה הקרחות. בתיאטרון המדיטק: אריה הספריה. בתיאטרון מופט: החצוצרה של מולה. בעמותה לקידום תיאטרון חני: איזה נוער. בטלוויזיה: המובילים, מתלהבת. בקולנוע: שליחות של הממונה על משאבי אנוש, צירלסון, פלסטינה. בשנים האחרונות מורה למשחק בסדנאות תיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער.

ליאור גרטי - נדיב

בוגר סטודיו לאומנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין, 2002. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: משאלה אחת ימינה. בתיאטרון הקאמרי: פלונטר. בתיאטרון תמונה: מטהורים. בתיאטרון הבימה: חבילות מאמריקה. בתיאטרון המעבדה: וויצק. בתיאטרון צוותא: צפירה. במדיטק: אלופים, שומבצל, סוד הגן הנעלם, הנקה ופיט. בתיאטרון אורנה פורת: חסמבה, טירונות. בתיאטרון הספריה: אם יש עוד לא מצאתי. כתב את הצגת היחיד - אחד על אחד. בתיאטרון חיפה: אבא של עמליה נוסע לאוסטרליה, בתיאטרון הסמטה: גם לי יש אומן בבית. פיתוח של הסדרה משחק החיים, תסריטאי של האלופה 2 (ערוץ 3). בטלוויזיה: קרב בירושלים, משחק החיים, בשורות טובות, החברים של נאור, 2.3 בשבוע. הקים ומנהל את בימת ילדים ונוער בגדרה, וסטודיו למשחק לילדים ונוער בגבעתיים.

חי מאור - טיראן

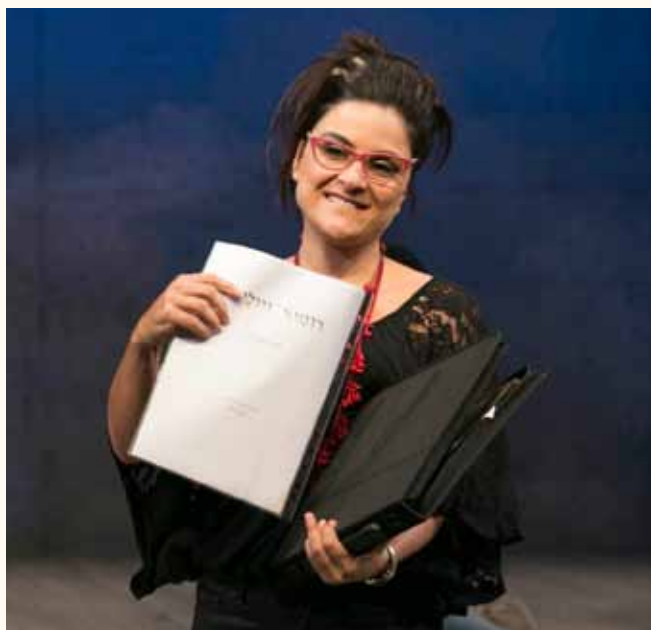
בוגר הסטודיו למשחק ע"ש יורם לוינשטיין, 2004. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון תמונה: גן ריקי, פרוייקט OK, כלבים, קילר ג'ו. בתיאטרון הקאמרי בשיתוף אנסמבל עיתים: רשומון, חלום ליל קיץ, כישוף. בבית ציוני אמריקה: שנה טובה לחקלאים בצפון. בתיאטרון המדיטק: איפה היש, יותם ויעלי, אוזו ומוז מכפר קקרוז, נסיך צפרדע. בתיאטרון הקיבוץ: ההבטחה, שמונה בעקבות אחד, אחד מהחברה. בקולנוע ובטלוויזיה: הפרויקט של עומרי גורדון, אחד אפס אפס, בני ערובה, מיראל, 15 דקות, תיכון השיר שלנו, תעשה לי ילד, אולי הפעם, סטודיו למשחק ערוץ 8.

אורטל אוחיון - נינה

בוגרת בית הספר לאומנויות הבמה, בית צבי, 2011. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון הספריה: מרוב אהבה. בהפקות: אדון דו וגברת פה, רחוב סומסום, פשעי הלב, שלוש אחיות, הזוג המוזר, גברים צריכים לבכות, רווקים ורווקות, מיי, האפיפיורית יוהנה, נשים בצמרת, סיפור הפרברים, ענן בראש ועוד. בטלוויזיה: המכשפות משינקי, מרחק ארבעה ימים משתי שנות אור. זהו תפקידה הראשון בתיאטרון הרפרטוארי.

רומאו ויוליה שלי

המחזה הזה על אהבה שהיא גדולה מהחיים עובד אין ספור פעמים לסרטים, אופרות, וכמובן מוצג בתיאטרון באין ספור עיבודים. כל במאי שמחשיב את עצמו חייב לעשות פעם את "רומאו ויוליה". אז למה אני, קשת לוי, חייבת לעשות שוב את רומאו ויוליה? כי כשהגעתי ל"בימת החלומות" וראיתי כמה אהבה לחיים ולתיאטרון מסתתרת באנשים האלה, ידעתי שאני חייבת לעשות סיפור שהוא גדול מהחיים הקשים והקטנים שלנו פה. שלא תחשבו שלא אמרו לי "קשת, את עושה טעות! תעשי איתם אגדת ילדים", אבל אם אני עוסקת בהעצמה לבעלי מוגבלויות אני רוצה להתייחס אליהם כשחקנים אמיתיים שיכולים להתמודד עם כל אתגר ו"רומאו ויוליה" ללא ספק מזמן לכולנו אתגר שכזה.

הליהוק של השחקנים המיוחדים שלנו זימן לי גם את מציאת החוט שהוביל לפיצוח הקונספט הבימתי שלי להצגה - יוליה שלי, אסתר קופל, היא שחקנית עיוורת, ורומאו שלי הוא בעל לקות שכלית, והרי זה שני הדברים שאהבה עושה לנו - מעוורת אותנו ופוגעת בנו שכלית.

קשת לוי - במאית "בימת החלומות"

נתבקשתי על ידי הנהלת "פסטיבל תיאטרון לאנשים בעלי מוגבלויות" לכתוב תקציר ל"רומאו ויוליה", הטרגדיה המפורסמת בעולם. הייתי בטוחה שכולם מכירים את הסיפור אבל שיהיה... זהו סיפור אהבתם של רומאו ויוליה, זוג צעירים מהעיר ורונה, צאצאים למשפחות יריבות שבינהן זורם הרבה דם רע.

רומאו מתגנב לנשף בבית משפחת קפולט, משפחתה של יוליה. הוא רואה את יוליה, מתאהב בה במבט ראשון, והיא מתאהבת בו. לאחר הנשף הוא הולך אל מתחת לחלון המרפסת שלה והם מחליפים נדרי אהבה. השניים קובעים להתחתן בסתר, מבלי ידיעת המשפחות שלהם, וכך הם עושים. הסיפור מסתבך כשרומאו הורג את בן דודה של יוליה - טיבאלט, אחרי שזה הרג את בן דודו של רומאו, מרקוציו, בדו קרב רצחני. בגלל הרצח מוגלה רומאו מהעיר ורונה, והוריה של יוליה מתכוונים לחתן אותה עם רוזן עשיר ומבוגר. יוליה מבינה שהגיעה למבוי סתום והולכת לנזיר שחיתן אותה עם רומאו, הנזיר מציע לה פיתרון מסוכן אך יחידי למצב בו היא נמצאת: לשנות סם הרדמה שידמה את מותה וכך אחרי שתיקבר, רומאו יוכל לבוא ולקחת אותה וכך יתאחדו להם לנצח. יוליה שותה את סם ההרדמה ש"ממית אותה" והיא נקברת. רומאו ששומע על "מותה" של יוליה, מגיע לאחוזת הקבר, לא יכול לשאת את מראה אהובתו המתה, הוא שותה בקבוק רעל קטלני ומת בחיקה של יוליה. בדיוק אחרי מותו מתעוררת יוליה, רואה את אהובה מת, מנשקת אותו על שפתי, תוקעת לעצמה את הפיגיון בחזה, ומתה אף היא. טרגדיה, כבר אמרנו, לא?

**מנהלת ידידי התיאטרון:
תמר הררי**

**מרכזת ידידי התיאטרון:
כלנית סטמקר**

מייסדים
(12,000 ש"ח ומעלה)

אלי ליאון עו"ד
ברנדס ג'ני וחניא
דותן ורדה ובעז
דנקר אורלי ונוחי
הורביץ דליה ואלי ז'
ויסמן ברוריה ודודי
זהר נילי ואלי
חודורב פארה ועופר
חכים דורית וקרמר שלמה
טוקטלי ד"ר עדנה
מלצר דורית וארז
סגל נטע
פדרמן ליאורה ומיכאל
פרופר סוזי ודן
צלרמאיר מיכל ומיכאל
קרן מרק ריץ' לחינוך, תרבות ורווחה
רכבי מיכל ויובל
שגיא לזיקה ועמי
שקד שושנה וישעיהו
2 תרומות בעילום שם

בנק הפועלים
לחיות ראשון זה מחייב!

אגודת ידידי תיאטרון בית ליסין
נוסדה באפריל 2006

לפרטים ולהצטרפות:
טל. 03-7255338

אבידן-בריר בחוריה וד"ר אברהם בריר
אבן-עזרא יעקב
אדיר אילנה ז"ל וישראל
אדלר רות וראובן
אדרי פנינה ומשה
אהובי יגאל
אופיר ד"ר סימה ופרופ' אבינעם
אור מיכאלה ותיאודור
אחיעזר רותי
אלאלוף שרה
אלבין גליה
אלוני שוש ולבוביץ' יורם
אל-יגור מלכה ויובל
אלמוג דר' יעל (זכאי)
אלשיך יוסי
אנגל ענת ואודי
אסף רות ואברהם
אקרמן אסתי וברנר בני
ארזי מירי ושוקי
אריאל נורית וחיים
בארינבוים נטלי וצביקה
בהט מרישה וג'ו
בואנס רותית והבר איתן
בובליל בת שבע ומשה
בוקשפן נורית ועמרים
בוקשפן רותי ואלדד
ביגר אילנה ואברהם
ביילין הלנה עו"ד וישראלי יעקב עו"ד
בירן גינה ודני
בכרך יעקבי אסתר
בן ימי ברכה ורועי
בן עוזר רותי
בראון גבי
ברון גבי
ברנר אביבה
ברק נאווה וזינגר שלום
ברקת אלונה ואלי
ברקת מיקי ושייקה
גבריאלי עדנה וארנן
גולדנברג אורה
גוריון יפעת
גיבלי ד"ר אלישבע ובנימין ז"ל
גייגר שרה ומיכאל
גייזלר עודדה ודן
גלאנץ טילה
גלבוש סולי וארנשטיין יורם
גלברד ברכה ויעקב
גליק נילי
גליקסמן דליה ויוסף
גמזו יעל וגיא
גרבינסקי דינה וישראל
גרוד ד"ר צביה ופרופ' יוסף
גרינבוים ורד ואילן
דגמי הגר ועזרא

דוד גבריאלה
דנקר זהבה ויצחק
דנגר רד ואביר
הלפן אלי
הלקין אריאלה והלל
המבורגר אילנה ואיר
המבורגר חנה וגדעון
הקר עדנה ועו"ד הרטבי זאב
הרטמן אסתי ואלקס
הרציאנו ד"ר לורט
וולטש טלי ועמוס
וורטהיים דרורית
זרניצקי אורה ויוסי
זכמי יוסף
חנן פסיה ורו"ח אריה
חשין רות ומישאל
טולידאנו נירה
טייק עירונה ודוד ז"ל
טיסונה נעמי ושלמה
טורנר אריאלה ויעקב
יונס חנה ואלי
יפו עליזה
כהן ז. מאיר
כספי יהודית ופרופ' אליהו
כרמון ציפה ואריק
להב דורית והלל
לוי תמר ויוחנן
ליאור צביה ודן
ליבאי דוד, פרופ'
לין יהודית ועו"ד אוריאל
לנדאו ליאורה ואלי
לנדסמן גלית ויוסי
לקנר ברוריה וד"ר אמיד רוני
מאור גליה ויהושע
מאיר נילי ושי
מאירוביץ' אילנה ועוזי
מולכו שלומית ויצחק
מטלון רותי וניסו
מיתר ג'וזיאן (צביה)
מיתר עופרה
מנור נורית ויואב
מנור רות ויצחק
מקוב ישראל
נאמן דליה ואיבי
נשיך נחמה וגד
סאמט ורדה וחיים
סגל טובה וסמי
סגל מרשה ומיכאל
סוארי עדיה ופרופ' יצחק
סיסון נורית וישה
סלונים תמי ואורי
סלע שרה ופרופ' מיכאל
עופר ליאורה
עזרי יורם

עמית טובי ופרופ' עמי
ענבר יהודית ואורי
פדרבוש שלי וליאור
פדרבוש רותי ועקי
פדרמן רן וגרונדמן יסמין
פוקס רעיה ויצחק
פינס עודד
פישר ד"ר אלי
פפושדו אלי
פרי אסנת ויעקב
פרי נאווה
פרלוק אורנה וד"ר חיים
פרנקל ענת ושמואל
צ'ורלי תמי
צ'חנובר יוסף
קונדה ציפי ואפרים
קפלן רותי
קריב אסי
קרן משפחת צבי ועפרה מיתר
רד חנה ורוני
רהב הילה ורני
רוה תמי ויהודה
רוטלי נילי ואיר
רייז אורנה
ריכטר מיכל וגלי
רפפורט עירית ופרי גלן
שביט (שטריקס) רינה ואילן
שחר זהבה ואריה
שטיר ישראל ואינשטיין אבי
שטראוכלר בת-שבע
שיינמן דניאלה ודן
שמר אלה ואריאל
שני הדסה ומאיר
שפלר עופרה ורו"ח אלי
שקלים פנינה והרצל
שרון ד"ר נעמי ורן
שרם יוכי ואיציק
תאומים עירית ומשה
תדמור דב
6 תרומות בעילום שם

חברי ההנהלה
הציבורית
עוזי ברעם - יו"ר
ערן אברהמי
פרופ' ניב אחיטוב
איל ארד
מירב בן-ארי
נתנאל גלעדי
רמי בן-גל
שלום חבשוש
איריס מור
אריה מנדל
אריאל קפון

מנהלת התיאטרון: ציפי פינס
דרמטורג התיאטרון: אבישי מילשטיין

מנהל שיווק:
מיקי פרידמן

מנהל משאבי אנוש:
גבי ברנע

מנהל כספים:
עו"ד נחום פיינברג
עו"ד מיכל רוזנבוים
עו"ד עמית מנור
רואה חשבון: אלי שפלר

מנהלה
מנהלת לשכת מנכ"ל: תלמה גנור
מנהלת מח' מכירות:
עירית סוחוניצקי
דוברות ויחסי צבור: זיוה סידון
מנהלת פרסום: מיכל גלעד
מנהלת מכירות חוץ: יוסי אלקה
מנהלת מחלקת חינוכית:
אטי ליבק-גולן
מנהלת מח' מנויים: לילך פנחס
מחלקת מנויים: דורית מוסבי,
מאיה סברוב
מכירות בית:
ליטל גביש, סימי מאירסון,
יהודית חוקבן
עוזרת למנהל משאבי אנוש:
נגה חליף
רכזת שרותי משרד:
יקי וייסמברגר
מנהלת חשבונות ראשית:
מרב כהן
חשבת שכר: לורה מולצ'דסקי
מח' הנהלת חשבונות:
זוהר פורמן, טלי חובב
מנהל מח' שיווק טלפוני:
שגב תומר
מח' שיווק טלפוני:
רוניבן רימון, מריה בנגרט,
בתי גמליאל, זאבי זוהר,
יפית טרייסמן, ציפי לסינגר,
מרים כספי, תמר רון, אלקה שלו
מנהל שרות לקוחות:
טל ימיני
נציגי שרות לקוחות:
מירה ביסון, רות בן-דט,
מורן גבע, מאיה גורן, ענת גל,
שרה גלעם, מעיין הירש, שירה מאזה,
רוני מולא, משה מור, מיטל סעד,
אורית קרואני, גיא רום
מרכזיה: דבורה אהרון, עליזה שטרן
אחזקת בניין ומחסן:
משה גנץ, איציק סלחג', יצחק ברוך
אחראי סדרנים: אבישי מימון

הפקה
מנהל הצגה ראשי: אלן פיטלוק
מנהלי הצגות: אסנת גבאי,
אורנה דויטש, שושי זק, אלעד חברוני,
נעה חמל, רולי יקואל, שרון שפירא,
ארז שפר

צוות טכני
מנהל טכני: ישעיהו ביבלש
מנהל במה ראשי: אלברטו בנדר
מנהל במה: זיו אורפז, נביל טאפס,
חאלד ג'בארין, דניאל לוי,
אברהם נתנאל, ליאור סאלם,
סטניסלב סווסקין, נחום רז
גיא קריספיל, נחום רז
עובדי במה: יניב אלבז, דניאל ברק
יהודה גרוס, אלון כליף, שלומי נתנאל
מנהל מח' תאורה: ראובן וולנר
תאורנים: שוקי אבן-חצירה,
אלכס בנסמן, ניסים דלריה,
שי דלריה, שמואל הס,
פרננדו מחאיקר, אולג סטפנוב,
ליאור עזרא, אייל דרור,
דולב ציגל, קוסטה רייבסקי
מנהל מח' הגברה: תמר אלפיה
הגברה: אבישי אסור, אסף בן אבי,
רז בליצלאו, גיורא הרמן,
ליאור דלמן, סטס סוסניבקר,
אורן פרי, רם קציר, שרון ראובן,
יורי שכטנביץ, סרגיי שקורין
מנהל ייצור: רמי דקל
אביזרים: יהודית בולקיאיר
מנהלת מח' הלבשה: מיכל אלוני
מלבישות, רקוויזיטיות, פאניות:
ג'ני אדלרבוים, שי ברמק, ולריה גלזמן,
דנה כהן, מריאנה גרייב, אולגה מטאסין,
אסיה נלן, אולגה פרגמן, לנה קומינה,
ליאורה רון, ויליה שמילוב, אירנה שפיצר
אחראי בטיחות: יעקב הכהן

להצגה זו
מנהל הצגה:
אלעד חברוני
מנהל במה:
סטס סווסקין
מתיאס סטוליאיר
תאורה:
דולב ציגל
שמוליק הס
הגברה:
שרון ראובן
דניס אוסנקין
הלבשה:
אירנה שפיצר

שחקני התיאטרון
לעונת 2014-15 (לפי סדר א-ב)
יונה אליאן-קשת
ליאור אשכנזי
אורטל אחוין
מגי אזרזר
אפרת בוימולד
יניב ביטון
נעה בירן
פלורנס בלוך
טלי בן יוסף
אור בן מלך
דוד בן סימון
נמרוד ברגמן
ששון גבאי
דני גבע
ליאת גורן
ליאור גרטי
מורדי גרשון
מיה דגן
טל דנינו
אילן דר
דיקלה הדר
רמי הויברגר
ידידה ויטל
עמי ויינברג
אופיר וייל
ארז וייס
יעל וקשטיין
מרים זוהר
הילה זיתון
רויטל זלצמן
פיני טבגר
יורם טולדנו
שלומי טפאירו
דרור טפליצקי
טל-יה יהלומי
יעל לבנטל
מיכל לוי
יניב לוי
מאיה לוי
חי מאור
ענת מגן-שבו
ירון מוטולה
לורין מוסרי
אורי מזעקי
חייקה מלכה
גיא מסיקה
קרן מרום
דב נבון
אביבה נגוסה
נדב נייטס
עוז ניסן
אלון נכטיגל
יובל סגל
ראודה סלימאן
אברהם סלקטר
ניב פטל
ויטלי פרידלנד
נתי קלוגר
הדס קלדרון
ליז רביאן
לאורה ריבלין
אגם חודברג
אורנה רוטברג
מרינה שויף
מיכל שטמלר
יעל שרני
דנה שרייר
רפי תבור

THE DISABLED

A new Israeli play
by Gur Koren

Director - **Gilad kimchi**
Set Design - **Lily Ben Nachshon**
Costume Design - **Ula Shevtsov**
Music - **Amir Lekner**
Lighting Design - **Keren Grank**

Cast
Tuvya Jorno - **Yoram Tolledano**
Vera Jorno - **Anat Magen-Shabo**
Tsurriel Jorno - **Yaniv Biton**
Astar - **Efrat Baumwald**
Tshal - **Nadav Nates**
Hemda - **Orna Rothberg**
Inon - **Yaniv Levi**
Keshet Levy - **Dikla Hadar**
Kahana - **Ofir Weil**
Nadiv - **Lior Garti**
Tiran - **Hai Maor**
Nina - **Ortal Ohayon**

THE DISABLED

A new Israeli play
by Gur Koren

